

A kedvenc

KEDVENC

Két és fél óras autózás után Tamás megérkezett Speyerbe. A reverendát sosem vitte magával a nyaralásokra, nem szerette a feltűnést. Hamar megtalálta a Rajna melletti vendégházat, Flórának is csak húsz percet kellett sétálnia a nyelviskolától. Már a szobában volt, mire Tamás odaért. A bejelentkezéssel nem volt gond, Tamás előre kifizette a számlát, így semmit sem kérdeztek a házigazdák. Flóra az ágyon ült, Tamás pedig pakolászott. Egyikük sem értette, hogy mit keresnek ott. Flóra majdnem egy éve tett fogadalmat, a fiú diakónusszentelése pedig a következő nyáron volt esedékes. Tamás leült Flóra mellé az ágyra. A lány a puha padlószőnyeget bámulta, a gyomra ismét kezdett összeugrani. Amióta Speyerbe érkezett, egyszer sem hányt, de most közel állt hozzá.

Tamásnak fegyelmeznie kellett magát. Legszívesebben letépte volna Flóráról a kopott farmert és a fehér pólót, hogy a keményedő szerszámát belemártsa a lányba. Miután gyorsan kipakolt, leült a mellé az ágyra. Flóra még mindig nem nézett Tamás szemébe, erősen markolta az ágytakarót. Tamás megsimította a haját. Flóra beleborzongott, de mosolygott, és Tamáshoz bújott. A fiú lassan megcsókolta. A lány görcsös tartása ernyedni kezdett, elengedte az ágytakarót, és átölelte a kispapot, aki hátradőlt. Flóra Tamáson ült. A fiú levette róla a fehér pólót. A testszínű, pamut melltartón semmiféle csipke vagy egyéb díszítés nem volt. Flóra kikapcsolta és a földre ejtette. Tamás masszírozni kezdte Flóra mellét, aki csukott szemmel élvezte. Még sosem érzett ilyet. Tamás gyakran edzett a szeminárium konditermében, jó erőben volt, átfordította a lány, hogy ő kerüljön fölülre. Nagy nehezen rájött, hogy ha Flórán ül, nem fogja tudni levenni róla a farmert, így mindketten felpattantak, cibálni kezdték magukról a nadrágot és az összes többi ruhadarabot, végül semmi sem maradt rajtuk. Mindketten a hátukra feküdtek. Zavarban voltak. Flóra félig felült, és bámulta Tamás ernyedt farkát. Kérdzősködni kezdett, ugyanis biológiaórán Lovász tanár úrral ezt a részt kihagyták, egyáltalán nem volt fogalma arról, hogy pontosan hogyan működnek a folyamatok. Tamás Flóra kezével dörzsölte a farkát, de nem sikerült felállítania. Megsemmisülten feküdt, tehetetlennek érezte magát. Megszégyenült. Jó ideig nem szólalt meg. Flórán egyáltalán nem látszott, hogy zavarná a helyzet. Azt magyarázta Tamásnak, hogy nincs összehasonlítási alapja, és ne stresszeljen semmin, csak pihenjenek és bújjanak össze, annál úgyszincs jobb. Aztán egy idő után Flóra is elhagगतott, csak feküdtek egymás mellett szó nélkül, és simogatták a másikat.

Végül Tamás szólalt meg. „Nekem nem ez volt az első.” Flóra érdeklődve vont fel a szemöldökét. A fiú nehezen találta a szavakat. Alsó tagozatban kezdődött minden. Balázs bácsi volt a testnevelő a csepeli iskolában, ahová Tamás járt. Sporttagozatra írták a szülei, mert

életvidám, mozgékony fiú volt, már az óvodában sorra nyerte a futóversenyeket, a sorversenyekben pedig mindig ő futott a végén, ő dolgozta le a hátrányt, amit a csapat többi tagja halmozott föl. Elsőtől kezdve heti nyolc tesiórájuk volt. Tamás jó felépítésű gyerek volt, ügyesen focizott, és az atlétika is jól ment neki. A kedvence a kislabdahajítás volt. Balázs bácsi ezerszer elmondta, hogy az nem kislabdadobás, mert a dobás sosem csak dobás, hanem hajítás, lökés vagy vetés. Balázs bácsinak erős dohányszaga volt, félretaposott Adidas cipője és egy heréje. Tamás soha senkinek nem beszélt Balázs bácsiról és a történekről, a barátainak, osztálytársainak se mondott semmit. A kilencvenes évek elején nem lehetett.

A versenyek előtt Balázs bácsi mindig megvizsgálta a gyerekeket. Sosem egyszerre, mindig beosztás szerint mentek a szertárba, és mindig csak a fiúk. A lányokat egyszer se, hívta be. Tamás hétévesen úgy gondolta, hogy ez valami nagyon fiús dolog, büszke volt magára, hogy mindig ő volt a legtovább bent. Balázs bácsi mérlegre állította, majd végignézte a fiúkat, hogy nincs-e sérülésük. A történet itt a legtöbbeknek véget ért, az első évben Tamásnak is.

Harmadikban egy atlétikaverseny előtt Balázs bácsi elkérte Tamást rajzórától, hiszen még sok teendőjük volt. Addig sosem zárta be kulccsal belülről a szertár ajtaját, de Tamás annyira izgatott volt, hogy ez a mozdulat csak később villant be neki. Ledobálta a ruháit, és várta, hogy rápattanhasson a mérlegre. Balázs bácsi leült egy székre. Amikor Tamás a mérlegelés után vissza akarta venni a pólóját és nadrágját, a tanár intett, hogy ne. Odahívta, és maga mellé ültette egy székre. Tamás örült, hogy végre megbeszélhetik a bemelegítő és levezető mozgássort, hiszen ez mindig más-más volt attól függően, hogy milyen távot futott. Balázs bácsi az izmokról kezdett beszélni, hogy melyik milyen mozgást végez, melyiket hogy kell nyújtani, megfeszíteni, elernyeszteni. Tamás nagyon figyelt, érdekelte minden. Aztán Balázs bácsi megfogta Tamás kezét, és saját magán kezdte mutatni, amit addig csak magyarázott. Először a bicepsz, tricepsz jött. Tamás megtapogatta Balázs bácsi karizmait. Aztán jött a hasizom. Balázs bácsi lassan, érthetően magyarázott, viccelődött, elvarázsolta Tamást, aki nagyon élvezte a figyelmet és egyáltalán, a kivételezett helyzetét. A láb izmai következtek. Balázs bácsi levette a cipőt és a susogós nadrágját. A combját és a vádliját mutatta először, aztán szétette a lábait, és Tamás kezét a farkára tette. Tamás zavarba jött, de Balázs bácsi a combizom meghosszabbodásáról beszélt, és arról, hogy természetes, ha *ott* is feszítést érez nyújtás közben. Tamás látta, hogy Balázs bácsinak csak egy golyója van, holott neki kettő. Megkérdezte, hogy ennek mi az oka. A tanár csak annyit mondott, nagyon sokat edzett, amikor fiatal volt, nem jól nyújtott le, és le kellett vágni. Hozzátette, hogy ezért is fontos pontosan és precízen megcsinálni az összes nyújtó-lazító gyakorlatot, nehogy nála is baj legyen. Balázs bácsi először a saját kezével kezdte az izmait lazítani, nyomkodta és simogatta a combját, majd azt mondta Tamásnak, hogy ő is csinálja ugyanezt. Csapkodták, simogatták magukat, majd egymást. Tamás nagyokat kacagott, örült, hogy olyan titkokat tudott meg a saját testéről, amit a többiek nem tudtak. Aztán a végén már csak Tamás masszírozta Balázs bácsi izmait.

Negyedikes volt, amikor a félévi bizonyítványosztás után bejelentette az apja, hogy Budára költöznek. Tamás hiába könyörgött, dühöngött, kénytelen volt azt tenni, amit a szülei akartak, el sem tudott köszönni Balázs bácsitól. Onnantól kezdve fanatikusan sportolt. Mindent kipróbált, amire lehetősége volt. Hozott jó eredményeket, de messze volt az alsós sikereitől, és nem volt akkora tekintélye az új osztályában sem. Nehéz volt beilleszkednie. Az egész helyzetet gyűlölte. A fiúk gyakran piszkálták, beszólogattak neki, rendszeresen verekednie kellett. Általában nem ő kezdte, addig hergelték, amíg oda nem csapott, és persze általában ő kapta az intőket. A lányok szerették őt, a fiúk féltékenyek voltak rá.

Tamás ritkán beszélt az érzéseiről. Flóra nyitottsága és vidámsága könnyeddé tette a mindennapjait az egyetemen. Egyáltalán nem zavarta a lány túlsúlya, sőt, vonzotta a puhaság. Őt magát is meglepte, hogy ennyi emlék jött elő. De arról még Flórának sem beszélt, hogy kamaszkora óta tudja, vonzódik a saját neméhez is. Két évet töltött abban a budai általános iskolában, ahol egyáltalán nem találta a helyét, amikor a szülei unszolására megírta a felvételt, hátha felveszik az egyik legnagyobb hírű, bentlakásos főgimnáziumba. Legnagyobb megrökönyödésére sikerült. El kellett költöznie otthonról, de ezt egyáltalán nem bánta. A gimnáziumban szorgalmas volt, a prefektusa kifejezetten szerette őt. Tamás először egy nagy hálóterembe került, ahol tizenöt emeletes ágy várta a fiatal beköltözőket. Hamar rendezték az erőviszonyokat. Itt végre nem volt ciki tanulni, és ismét sportolni kezdett.

A prefektusa, aki egyben osztályfőnöke is volt, nagy hatással volt rá. Elismert művészettörténészként értett a zenéhez, irodalomhoz, a balett volt a kedvence. Több tantárgyat ő tanított, emellett a kollégiumi életüket is szervezte. Tamásra korán felfigyelt. Sportos testalkata, szókimondása és intelligenciája csiszolatlan gyémánttá tette a szemében, gyakran mondta neki, hogy a kezei között nemcsak csillogni fog, hanem meg is fog szilárdulni a jelleme. Tamásnak jólesett az a figyelem, amit otthon nem kapott meg, valójában Balázs bácsi óta senki sem foglalkozott vele igazán. Tamás ezért a figyelemért kezdett még keményebben tanulni, és a művészetek felé fordult. Rengeteg időt töltött a könyvtárban, de gyakran járt a prefektusához is könyvet kérni. Igazi ritkaságokat mutatott Tamásnak. Az első félévben rohamosan javultak Tamás jegyei, és az edzések pedig meglátszottak a testén. Esténként, lámpaoltás után a prefektus az ágya szélére ült, a mellkasára tette a kezét, simogatta a pizsama alatt is. Tamás hasa egyre izmosabb lett, a prefektus keze ezt is kitapintotta, de a belső combja környékére is gyakran tévedt a keze. Többször benyúlt a pizsamanadrágjába. Az első két évben nem markolt rá a farkára, csak később. Az első alkalom után hosszú beszélgetésre hívta Tamást a saját szobájába. Tamás nem merete mondani a társainak, a nagy hálóban a sötétben ők csak annyit láttak, hogy a prefektus Tamás ágya szélén ült. Ők sem mertek nyíltan rákérdezni, mert osztályfőnökként, szaktanárként és prefektusként a férfi meg tudta nehezíteni a dolgukat, ezt pedig senki sem akarta. A prefektus Tamásnak bizalmasan elmondta, hogy szerinte Tamás a saját neméhez vonzódik, ő tulajdonképpen segít az önismeretben, ehhez pedig elengedhetetlen, hogy az érintések közben magába nézzen, hiszen honnan tudhatná, hogy mire vágyik, amikor sosem tapasztalja meg a vágy beteljesedését. Gyakran csak feszültségoldásnak hívta a prefektus a szokásos mozdulatsor. Először a fejét simította meg, majd a mellkasát. Ezután jött a has, majd a belső comb, végül pedig a farok dörzsölése. Tamás felnézett rá, rajongani kezdett érte. Miatta akart tanulni, miatta olvasott. Hihetetlenül izgalmas órákat tudott tartani, amikor jó hangulata volt. Képes volt összhangot teremteni. A camp stílusról zseniális előadásokban beszélt, és a fiúk megtanulták, hogy a camp-től nem kell félni, hiszen majdnem minden művészeti ágban alkalmazzák, és a rossz ízlés szubkultúrájára épül. Gyakran vizsgálták, hogy milyen ironikus elemeket tartalmaznak az ilyen-olyan alkotások, órákig néztek modoros színészi alakításokat vagy éppen Tiffany lámpa utánzókat. A homoszexualitásról is ennek kapcsán beszéltek. Tamás vonzódott a nőkhöz is, gyakran beszélt a lámpaoltás utáni beszélgetésekbe, ahol mellekről és puncikról fantáziáltak, de vonzódott a prefektushoz is, lázba hozta egy-egy tökéletesen elkészített szobor. A legjobban azt szégyellte, amikor magömlése volt az egyik Diótörő feldolgozás elemzése közben. Évekig hallgatott, tanult, és szégyellte magát.

Mintha megállt volna az idő. Flóra nagyon figyelmesen hallgatta Tamást, felült, kereste a kispap tekintetét, de távolinak tűnt. Kivett egy tábla csokit Tamás táskájából, kettétörte, harapva ették. Tamás mosolygott. A csokiszünet után Tamás eltökélten folytatta a történetet. Olyan volt ez az egész helyzet, mintha valami elcseszett életgyónás lenne.

Egyre gördülékenyebben beszélt, és néha Flórára pillantott. Mintha oldódott volna a görcsössége. Ott tartott a történetben, hogy a fiúk az utolsó előtti évben négyfős szobákba költöztek. Itt is emeletes ágyak voltak, de a prefektus osztotta be, hogy ki hol alszik. Mindig azok aludtak lent, akiket jobban kedvelt, a felső ágyon alvóknak nem volt része az atya simogatásaiban, de az évek alatt rengeteg okból válhatott felsőágyasból alsóágyas. Tamás az érettségig alsó ágyon aludt. A prefektus többféleképpen biztosította, hogy érintései minél természetesebbnek tűnjenek. Óráin gyakran beszélt az emberi kommunikáció testi formáiról, a meztelenségről és a testi közelség fontosságáról egymás elfogadásában. Azt mondta diákjainak, azért érinti meg őket intim helyeken is, hogy ne legyenek feszültek, és hogy megtanulják, tanáruk előtt nem kell titkolniuk semmit. Az egyik szobrász barátját megkérte, hogy a kiválasztott fiúknak tartson előadást az intim testtájuk ábrázolási lehetőségeivel kapcsolatban. Hatalmas melleken és farkakon magyarázta a módszereket, majd a fiúk is megtapintották ezeket a műalkotásokat. A prefektus úgy gondolta, hogy diákjai csak akkor érhetnek el sikereket az életben, ha gimnáziumi éveik alatt mindenben követik az ő iránymutatását. Egyenként elmondta mindenkinek, hogy szerinte milyenek az adottságai, és hogy ezek közül mit milyen irányban kell megváltoztatni, ha az illető karriert akar. Ezután dönteni kellett. Vagy elfogadták az iránymutatásokat, de akkor alá kellett rendelniük magukat a prefek-

tus akaratának, vagy nem fogadták el, de az egyenlő volt az áruházzal, ami nemcsak büntetéssel járt, hanem a prefektus kegyeinek elvesztésével. Ez pedig végzetes volt egy ilyen bentlakásos intézményben. Tamásnak úgy érezte, nincsen választása. Homoerotikus írásokat olvastatott vele a tanára, férfiszobrokat elemeztek, amikor pedig Tamás egy női mell vagy fenék láttán izgalomba jött, a prefektus megharagudott. Olyankor napokig nem beszélt a fiúval. Egyszer megpróbálta elmagyarázni a férfinak, hogy őt felizgatják a farkak és a mellek is, de erről a prefektus hallani sem akart. Többször nem próbálkozott. A tanáruk újra és újra elmondta: ha vele nem tudnak jól kijönni, akkor az életben is el fognak bukni. Feltétlen alázatot és figyelmet várt el. Amikor ezt nem kapta meg valakitől, gyakran büntette az egész osztályt. Havonta megharagudott valakire valamiért, ilyenkor tanítani sem volt hajlandó, az osztály az egész tanórán csak az irodalomkönyvet olvasta, és jegyzetelt. A prefektus ilyenkor gyakran azt hangoztatta, hogy nem kötelező tanulni, nem kötelező ebbe a gimnáziumba járni, és nem kötelező elfogadni az ő iránymutatásait sem. Egyszer Tamással azért kezdett el ordítózni mindenki előtt, mert szerinte túl gyakran bámult ki az ablakon. Emiatt felfüggesztette az órát, Tamást pedig a szobájába rendelte, hogy elolvastasson vele egy, a posztmodern kialakulásáról szóló irodalomelméleti munkát, ami alapján Tamásnak másnapra egy posztmodern szonettet kellett írnia. Tamásnak a szonett leadása után három másik este önként kellett jelentkeznie beszélgetésre, és ki kellett engesztelnie a prefektust. Ezekben a beszélgetéseken nem volt elég az egyszerű bocsánatkérés, az őszinte és feltételek nélküli megbánást várta el a tanár. A harmadik este első órájában Tamásnak csöndben kellett néznie a prefektust. Nem szólalhatott meg. A férfi azt mondta, figyelemkoncentráció-fejlesztés kell Tamásnak, és ő majd segít, imaginatív terápiával. Rögtön meg is mutatta Tamásnak, hogy milyen ez a fajta kezelés. Tamásnak be kellett csuknia a szemét. A prefektus egy történetet kezdett mesélni lágy, monoton hangon, aminek következtében egyfajta lazult állapotba került Tamás. El kellett ernyeszteni a lábát, a kezét. A prefektus folyamatosan beszélt, majd – akárha az ágya szélén ülne – kezdte a simításokat. Ilyenkor nem volt tanácsos fölébredni, mert akkor nagyon ideges volt. Amikor Tamás az érettségi évében megnyert egy rangos tanulmányi versenyt, a prefektus annyira büszke volt rá, hogy a szobájába hívta ünnepelni a fiút. Wagner hallgattak. Erősen megölelte Tamást a férfi, és a fiú érezte érezte, ahogy a kemény farok hozzáér. Nem paskolta a hátát, mint eddig, hanem simogatta, erősen szorította. Tamás zavarban volt, de emellett végtelenül örült a sikernek. A férfi érezte a fiú zavarodottságát, ezért nagy vidáman kinyitott egy üveg vörösborot, és helyetl kínálta Tamást. A fiú először nem akarta elfogadni az alkoholt, de a sértődéstől való félelem miatt megitta. Ezt követte a második, a harmadik pohár. Lassanként euforikus állapotba került. Előkerült a második és harmadik palack is. Nevettek, beszélgettek az operáról, verseny kérdéseiről, a giccsről és mindenről, ami csak eszükbe jutott. Néha a prefektus felpattant, dallamra ringatózott, pördült egyet-kettőt, majd leült. Tamás sosem látta még ilyennek. A szobapapucs miatt kissé groteszk volt a mozgása, olyan, mintha a borospoharával táncolt volna. Egy-egy lötytenéstől a bor a szőnyegen landolt, de a férfi csak kacagott, és tovább táncolt. Amikor Kundry monológjához értek, Tamás már alig állt a lábán. Megpróbált elbotorkálni a hatalmas mahagóniágyig, de muszáj volt megkapaszkodnia a könyvespolcban. Aztán nagy sóhajtással leült, felhörpintette az utolsó kortyot a poharából, majd elsötétült a kép.

Tamás arra ébredt, hogy a prefektus ágyán hasal. Iszonyatosan fáj a feje, a hasa, a fenéke pedig égett. ■ ■ ■

Csombor Rita (1985, Budapest): középiskolai magyartanár, PhD-hallgató Szegeden. Első verseskötete 2018-ban jelent meg *Smink nélkül* címmel a FISZ Könyvek sorozatban. 2019-ben, a regényrészlet megírásakor Móricz Zsigmond irodalmi alkotói ösztöndíjban részesült.